

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Λυσίας, Ὑπὲρ Μαντιθέου §§3.8-5

A1

α. Ο Μαντίθεος δηλώνει ότι θα ανασκευάσει τρεις κατηγορίες: ότι είχε υπηρετήσει ως υπέας στο ιππικό των Τριάκοντα, ότι βρισκόταν στην Αθήνα την εποχή εκείνη και ότι συμμετείχε με οποιοδήποτε τρόπο στο τυραννικό καθεστώς.

β.

1.– Σ: *Ἡμᾶς γὰρ ὁ πατήρ πρό τῆς ἐν Ἑλλησπόντῳ συμφορᾶς ὡς Σάτυρον τὸν ἐν τῷ Πόντῳ διαιτησομένους ἐξέπεμψε, καὶ οὔτε τῶν τειχῶν καθαιρουμένων <έπεδημοῦμεν>*

2.– Λ: *ἀλλ' ἦλθομεν πρὶν τοὺς ἀπὸ Φυλῆς εἰς τὸν Πειραιᾶ κατελθεῖν πρότερον πένθ' ἡμέραις.*

3.– Λ: *ἀλλὰ μᾶλλον ἠτίμαζον καὶ τοὺς συγκαταλύσαντας τὸν δῆμον.*

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Ξενοφῶν, Ἑλληνικά Βιβλ. 2 κεφ. 3 §§11-14

Επισήμανση: Το συγκεκριμένο παράλληλο κείμενο αναφέρεται στις πρώτες ενέργειες με τις οποίες το καθεστώς των Τριάκοντα αμέσως μετά την κατεδάφιση των Μακρῶν Τειχῶν επιχειρεί να επιβάλλει σταδιακά καθεστώς τρομοκρατίας για το οποίο κάνει αναφορά ο Μαντίθεος στον λόγο του (οὐδὲ μετέσχον τῆς τότε πολιτείας). Δίνεται, έτσι, η ευκαιρία για εμβάθυνση στο συγκεκριμένο ιστορικό γεγονός.

B4.

αντιπολίτευση, παραπολιτικά, συμπολιτεία – εφήμερος, ενημέρωση, ισημερία – επίκαιρος, άκαιρος, καιροσκόπος – συγγνώμη, γνωμοδότηση, ισχυρογνώμων – συνδημότης, απόδημος, επιδημία

ΑΔΙΔΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ Αίσχίνης, Περὶ τῆς παραπρεσβείας §§145-146.5

Ενδεικτικές νεοελληνικές αποδόσεις

Γνωρίζετε όμως πολύ καλά, Αθηναίοι, ότι διαφέρει πάρα πολύ η φήμη από την συκοφαντία. Διότι η φήμη δεν έχει καμμία σχέση με την διαβολή, η οποία είναι αδελφή της συκοφαντίας. Θα σας δώσω δε ένα σαφή ορισμό της φήμης και της συκοφαντίας. Φήμη μεν υπάρχει, όταν όλος ο λαός, μόνος του και χωρίς κανείς να τον υποκινεί, αναγνωρίζει ότι έχει εκτελεστεί

Αλλά να είστε βέβαιοι, συμπολίτες, υπάρχει η μεγαλύτερη διαφορά μεταξύ φήμης και συκοφαντίας. Διότι η φήμη δεν έχει συγγένεια με την διαβολή, ενώ η διαβολή είναι η ίδια η αδερφή της συκοφαντίας. Θα ορίσω το καθένα από αυτά συγκεκριμένα: είναι μια η περίπτωση της φήμης, όταν η μάζα του λαού, με δική της παρόρμηση και χωρίς λόγο που μπορεί να εξηγήσει, λέει ότι

μία πράξη, συκοφαντία δε, όταν ένας μόνο άνθρωπος, αφού κατηγορήσει κάποιον ενώπιον όλων, κατόπιν τον διαβάλλει και στις συνελεύσεις του λαού και εμπρός στη βουλή. Και στη φήμη προσφέρουμε δημόσια θυσίες, διότι την θεωρούμε θεά, τους συκοφάντες όμως τους καταγγέλλουμε δημόσια, όπως όλους τους κακοποιούς. Να μην συγχέεις λοιπόν τα πλέον ευγενή με τα πλέον πρόστυχα. Για πολλές, λοιπόν, από τις κατηγορίες του Δημοσθένη αγανάκτησα, προπάντων όμως, όταν με κατηγόρησε ως προδότη. Διότι εξ αιτίας αυτών των καταγγελιών εναντίον μου έπρεπε εγώ να εμφανίζομαι συγχρόνως έξαλλος, αλλά και χωρίς συναισθήματα στην ψυχή μου, και επίσης υπεύθυνος για πολλά άλλα αδικήματα στο παρελθόν

Μτφρ. Κ.Θ. Αραπόπουλος. 1963. Διασκευή από την καθαρεύουσα στη δημοτική.

έχει συμβεί ένα συγκεκριμένο γεγονός· ωστόσο, συκοφαντία υπάρχει όταν ένα άτομο, αφού επινοήσει μια κατηγορία και τη βάλει στο μυαλό του λαού, συκοφαντεί έναν άνδρα σε όλες τις συνεδριάσεις και της συνέλευσης του λαού και ενώπιον της Βουλής. Στην Φήμη προσφέρουμε δημόσια θυσία, όπως σε θεό, αλλά τον συκοφάντη τον διώκουμε, εν ονόματι του λαού, ως απατεώνα. Μην συνδυάζεις, λοιπόν, τα πιο τιμητικά και τα πιο επαίσχυντα πράγματα. Με πολλές από τις κατηγορίες του ήμουν πράγματι θυμωμένος, αλλά κυρίως όταν με κατηγορούσε ότι υπήρξα προδότης. Διότι συγχρόνως με αυτές τις κατηγορίες ήταν σαν με εμφανίζει στην κοινή γνώμη αγριέμενο και χωρίς φυσική στοργή κι επιβαρυνόμενο στο παρελθόν με πολλές άλλα σφάλματα.

Μτφρ. C.D. Adams. 1929. Διασκευή από τα αγγλικά στα νέα ελληνικά.

Γ4.

α.

διαβολή: είναι αντικείμενο στο ρήμα *κοινωνεῖ*.

ἀδελφόν: είναι κατηγορούμενο στο *διαβολή* (από το ρήμα *ἔστι*).

αὐτῶν: είναι ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός (γενική διαιρετική) στο *ἐκάτερον*.

τινά: είναι αντικείμενο στο ρήμα *διαβάλλη*.

τοῖς αἰσχίστοις: είναι (έμμεσο) αντικείμενο στο ρήμα *μή σύναγε*.

β.

«ὅτι πλεῖστον διαφέρει φήμη καὶ συκοφαντία»: Δευτερεύουσα (ονοματική) ειδική πρόταση που εκφέρεται με οριστική (*διαφέρει*) για να δηλωθεί το πραγματικό. Η ειδική πρόταση λειτουργεί ως αντικείμενο του ρήματος (*εὖ ἴστε*).